30 A 100/2013 - 54

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. J.**, zastoupeného Mgr. et Bc. Peterem Mrazíkem, advokátem se sídlem Mendlovo náměstí 470/2 a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, a osoby zúčastněné na řízení: Obec Želešice, se sídlem 24. dubna, Želešice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. JMK 69363/2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 8. 2013, č. j. JMK 69363/2013 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce Mgr. et Bc. Petera Mrázika, advokáta se sídlem v Brně, Mendlovo náměstí 470/2a, náhradu nákladů řízení v částce 23 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu Šlapanice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 4. 2013, č. j. OV-ČJ/17383-13/MEL. Stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání dodatečného povolení staveb na pozemku p.č. 1692/71 v k.ú. Želešice, a to hospodářské budovy, další samostatně stojící budovy, sklepa a oplocení pozemku prováděných bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

II. Žalobní námitky

Žalobce předně namítal rozpor s územním plánem. V rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno: „*…žádný z objektů předmětné stavby není zemědělskou stavbou a z tohoto důvodu nejsou v souladu s platným územním plánem obce Želešice.“* Předmětem posouzení stavebního úřadu bylo přitom následující stavby: 1) Sklad hospodářského náčiní SO, 2) Posklizňová úprava a skladování produktů rostlinné výroby SO B, 3) Podzemní stavba pro rozvod vody-SO C a 4) Oplocení z drátěného pletiva SO D. Stavby v bodě 3 a 4 se považují za stavby doprovodné a v případě plotu se ani nemusí jednat o zemědělskou stavbu.

Ke stavbě ad1) žalobce uvedl, že stavební úřad sice správně odkazuje na ust. § 3 písm. f) vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhl. č. 268/2009 Sb.“). V posuzovaném případě je však třeba vyjít i ze závazné textové části územního plánu obce Želešice. Zde je k předmětnému pozemku uvedeno: *Obvyklé a přípustné jsou činnosti a zařízení, které souvisí se zemědělskou velkovýrobou a lesní produkcí.* Lze proto považovat za dostatečné a splňující podmínku územního plánu, jde-li o stavbu související se zemědělskou výrobou. Je nepochybné, že sklad hospodářského náčiní takovou stavbou je. Žalobce doplnil, že podle ust. § 3 písm. f) bodu 6 vyhl. č. 268/2009 Sb. se za zemědělskou stavbu považuje i příruční sklad.

Ke stavbě ad 2) žalobce namítal, že stavební úřad nemá odborné znalosti z oblasti zemědělství. Jeho úvaha, že pokud ke skladování rostlin slouží 34,1 % z celkové podlahové plochy objektu, pak se nejedná o stavbu zařízení pro posklizňovou úpravu a skladování produktů, je nepodložená a nesprávná. Žádný právní předpis při posuzování účelu stavby neřeší využití plochy. V zákoně nemá oporu ani výzva ke sdělení, jaké produkty budou v budově skladovány.

Ohledně stavby ad 3) žalobce namítal, že by stavební úřad musel prokázat, že nesouvisí se zemědělskou výrobou. Argumentace stavebního úřadu ke stavbě ad 4), že plot není stavbou pro zemědělství, je pak v posuzovaném případě nelegitimní a odporuje obecnému právu vlastnit majetek. Stavební úřad se nezabýval tím, zda stavba oplocení je podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona územně plánovací dokumentací vyloučena. Odkázal přitom na bod 2.3.10 závazné části územního plánu obce Želešice, dle něhož stavba oplocení vyloučena není. Byl-li v této části návrh zamítnut, stalo se tak v rozporu se zákonem.

Žalobce dále brojil proti tomu, že byl stavebním úřadem vyzván k doložení stanovisek vlastníků technické a dopravní infrastruktury z důvodu jejich časového omezení. Bylo totiž v kompetenci stavebního úřadu přezkoumat jejich věcnou správnost i za dnešního stavu, zvláště po provedeném místním šetření. Mohl-li si tedy stavební úřad bez zvýšeného nákladu zjistit, že podmínky souhlasu se nezměnily, pak měl vyjádření akceptovat. Požadovat po žalobci nová stanoviska je porušení zásady vedení správního řízení a přepjatý formalismus.

Další žalobní námitka směřovala proti hodnocení přístupu k nemovitostem po veřejně přístupné účelové komunikaci. Stavební úřad uvedl, že k pozemku žalobce, resp. zřizované stavbě, vede polní cesta umístěná na pozemku p.č. 1523, která je ve vlastnictví obce Želešice. Stavební úřad přitom odkázal na sdělení obce Želešice a uvedl, že se nejedná o veřejně přístupnou komunikaci. S takovým závěrem však nelze souhlasit, neboť sdělení obce vyjadřuje opak. Je v něm uvedeno, že pozemek p.č. 1523 je v majetku obce Želešice a slouží jako veřejně přístupný pozemek, jehož součást je užívána jako polní cesta zpřístupňující pozemek v dané lokalitě. Ve spise rovněž není žádné pravomocné deklaratorní rozhodnutí, zda je předmětná komunikace veřejně přístupná či nikoliv. Měl-li stavební úřad za to, že se nejedná o veřejně přístupnou komunikaci, měl svůj závěr sdělit žalobci a vyzvat ho k podání návrhu na určení, zda je předmětná komunikace veřejně přístupná či nikoliv (k takovému rozhodnutí je příslušný jen silniční úřad). Podle žalobce jde o veřejně přístupnou komunikaci a způsob vedení v katastru nemovitostí jako orné půdy není pro posouzení věci rozhodující. Stavební úřad proto rozhodl ve věci předčasně a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Podle stavebního úřadu žalobce nesplnil podmínku k vydání dodatečného stavebního povolení z důvodu absence rozhodnutí silničního správního úřadu o zřízení sjezdu. Žalobce namítal, že podle § 10 odst. 4 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích zřizování sjezdů na účelové komunikace nepodléhá povolení. Stejné závěry plynou i z metodiky žalovaného dostupné na jeho webových stránkách. Závěr stavebního úřadu je proto v rozporu se zákonem.

Stavební úřad také v rozhodnutí uvedl, že žadatel předložil projektovou dokumentaci, která nesplňuje požadavky týkající se: a) šířky schodiště, b) připojení na pozemní komunikaci a c) zajištění prostoru pro parkování. Stavební úřad ani žalovaný však neuvedli, v čem konkrétně spatřují vytýkané nedostatky a jejich rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Toliko k nesprávné šířce schodišťového ramene stavební úřad odkázal na čl. 6.6.2 normy ČSN 73 4130, podle něhož šířka schodišťového ramene činí 600 mm a násobky 600 mm. V předmětném článku je užit výraz „má být“ a nikoliv „musí být“. Stavební úřad proto nesprávně dovozuje, že jiná šířka není možná. I podle čl. 6.6.4. *nejmenší průchodná šířka B ramen hlavních schodišť je u rodinných domů 900 mm, u pomocných staveb 750 mm.*

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobce je vlastníkem pozemku p.č. 1692/71 v k.ú. Želešice, evidovaném jako orná půda. Jde o pozemek nezahrnutý do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona se pozemek nachází v nezastavěném území. Z žádosti žalobce o vydání dodatečného povolení, a ani z projektové dokumentace staveb, ani z jiných

žalobcem doložených podkladů, není zřejmý konkrétní účel stavby, z něhož by plynulo, že jde o stavbu (stavby) v souladu s územním plánem definovaném ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Fotodokumentace území nenasvědčuje údajně zamýšlenému zemědělskému využívání nezastavěné části pozemku, tj. vysazené stromky a keře včetně jehličnanů, okrasná skalka, pozdější umístění dalších dvou staveb rozestavěných bez stavebního povolení či opatření, které jsou předmětem samostatného řízení podle ust. § 129 stavebního zákona. Žalovaný zde odkázal i na písemnost založenou do spisu a označenou jako *Hydrogeologické posouzení umístění bezodtoké fekální žumpy situované na pozemku 1692/7,* která byla vyhotovena Ing. Z. M. a týkala se nově vybudované kopané studny. V ní je mj. uvedeno: „*...Objekt žumpy je situován na jižní straně rodinného domu, cca 10 m od východního okraje parcely a cca 15 m od jejího západního okraje…“* K námitce týkající se oplocení žalovaný uvedl, že v ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, není o plotech v nezastavěném území ani zmínka. Podle orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) Městského úřadu Šlapanice ze dne 11. 11. 2009, č. j. OŽP/47669-09/6320-2009/SML, je povinnost žalobce obstarat si souhlas s odnětím zemědělské půdy ze ZPF pro nezemědělské účely v části pozemku zastavěného stavbami (§ 9 odst. 1 zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu). Souhlas je závazným stanoviskem podle správního řádu a bez něj stavební úřad nemohl shledat naplnění podmínky souladu staveb s veřejným zájmem. Vynětí půdy ze ZPF však žalobce v průběhu řízení nedoložil a ani o něj nepožádal. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že stavební úřad nesprávně posoudil zajištění přístupu ke stavbám, resp. připojení nemovitostí na existující veřejně přístupnou účelovou komunikaci (polní cestu). Takové pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost výroku rozhodnutí.

VI. Replika žalobce a podání ze dne 16. 11. 2015

Žalobce především uvedl, že jím předložené doklady jednoznačně podporují závěr, že stavba měla být dodatečně povolena, neboť slouží k posklizňové úpravě a skladování produktů, tj. k zajištění výkonu zemědělství. Předmětná stavba má zcela jasně objektivní parametry pro deklarovaný účel, což je zásadní kritérium pro stavební úřad. Pochybnost o budoucím způsobu užívání přesahuje dopad tohoto řízení. Nesprávné je kritérium, že nezastavěná plocha kolem staveb musí být zemědělsky využívána. Naopak je nutné tyto stavby obsluhovat a za tím účelem vzniká manipulační prostor. Argumentace odkazem na obsah Hydrogeologického posouzení se primárně vyjadřuje ke kopané studni, nikoliv k stavbě samotné. Ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona obsahovalo možnost realizovat určité typy stavby, a tudíž by bylo formalistické vykládat stavební zákon tak, že není možné tyto stavby oplotit. V posuzovaném případě stavba plotu nevznikala sama o sobě, ale je třeba ji posuzovat komplexně ve vztahu se stavbou hlavní. Stavba plotu je stavbou vedlejší, související s věcí hlavní neboť stavba plotu sama o sobě by ztratila smysl. Žalobce odkázal na § 24c vyhl. č. 501/2006 Sb., kde je stanovena povinnost provést oplocení, přičemž není rozhodné, zda je stavba povolena v režimu § 18 odst. 5 stavebního zákona či nikoliv. Dodržel-li žalobce podmínky pro stavbu plotu (§ 7 vyhl. č. 268/2009 Sb.), pak nebyl důvod stavby oplocení v kontextu existence stavby hlavní nepovolit.

V dalším svém podání ze dne 16. 11. 2015 se žalobce především vyjádřil k využití jednotlivých hospodářských staveb a podnikatelskému záměru. Shrnul, že jeho dlouhodobá a

připravovaná vize je vybudovat menší soběstačné zahradnictví, kde bude produkovat, uchovávat a prodávat sazenice zeleniny, bylinek a různých okrasných květin.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem žalobce uváděl obdobné argumenty jako v žalobě, replice či svém podaní ze dne 16. 11. 2015.

Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Dále zdůraznil, že v rámci správního řízení žalobce nevyvinul dostatečnou aktivitu k tomu, aby předmětné stavby mohly být dodatečně povoleny.

VI. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně přezkoumal v rozsahu žalobních bodů napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.

Pozemek p.č. 1692/71 se dle regulativů Územního plánu obce Želešice (dále jen „ÚP“) nachází v plochách krajinné zóny produkční P a K. Ty jsou v regulativech specifikovány jako plochy s přírodními a technickými podmínkami pro zemědělskou produkci s velkovýrobní technologií a plochy pro lesní výrobu. Obvyklé a přípustné jsou v těchto plochách činnosti a zařízení související se zemědělskou velkovýrobou a lesní produkcí a dále činnosti vymezené pro plochy krajinné zóny přírodní a ekologické stability území. V krajinné zóně zemědělské je podmíněně přípustná výstavba objektů a zařízení pro zemědělskou prvovýrobu.

Podle názoru soudu ÚP i ust. § 18 odst. 5 tedy umožňuje na předmětném pozemku umístit stavbu pro zemědělství, resp. zemědělskou prvovýrobu. V ÚP plánu obce Želešice není vymezen pojem zemědělská prvovýroba. Soud analogicky proto analogicky vyšel ze zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“). Podle jeho ust. § 3 písm. a) zemědělskou výrobou včetně hospodaření na vodních plochách se mj. rozumí i rostlinná výroba, včetně chmelařství, ovocnářství, vinohradnictví a pěstování zeleniny, hub, okrasných rostlin, léčivých a aromatických rostlin, rostlin pro technické a energetické užití na pozemcích vlastních, pronajatých, nebo užívaných na základě jiného právního důvodu, popřípadě provozovaná bez pozemků. Podle ust. § 11 odst. 8 zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF, ve znění účinném pro přezkoumávanou věc, pak obsahuje negativní vymezení, co se za stavbu pro zemědělskou prvovýrobu nepovažuje (stavby vázané na chov zvířat, které slouží jiným účelům, např. sportovním (dostihová dráha, výcviková hala apod.). Již v projektové

dokumentaci hlavní stavba (objekt B-posklizňová úprava a skladování produktů rostlinné výroby) bude sloužit k rostlinné výrobě. Stavební úřad i žalovaný při definici pojmu zemědělská stavba vyšli z vyhlášky. Ta však dle názoru soudu primárně stanoví technické požadavky na stavby, které náleží do působnosti obecných stavebních úřadů (§ 1 odst. 1 vyhlášky). Ust. § 3 písm. f) vymezuje pro účely této vyhlášky zemědělské stavby. Soud však nesouhlasí se stavebním úřadem, že by se jednalo o konečný výčet staveb, které lze označit jako objekty pro zemědělství resp. zemědělskou prvovýrobu a tudíž je umístit na pozemku žalobce. Při posouzení objektu posklizňové úpravy skladování produktů rostlinné výroby stavební úřad zde především vyšel z úvahy, že podlahová plocha prostorů pro skladování rostlin zaujímá 34,1 % z celkové plochy objektu. Z projektové dokumentace je přitom zřejmé, že další místnosti objektu b) tvoří např. skleník a jeho přípravna. Podle názoru soudu skleník jako stavba sloužící pro pěstování rostlin, které vyžadují specifické klimatické podmínky (vyšší teplota a vlhkost vzduchu), včetně přípravny skleníku je stavbou pro zemědělskou prvovýrobu. Celková plocha těchto dvou místností činí 52, 1 m². Jedinou obytnou místností je pracovna o rozměrech 36 m² (až od 1. 4. 2015 pak platí § 11 a) odst. 2 zákona o ochraně ZPF, podle něhož *za stavby zemědělské prvovýroby se nepovažují stavby obsahující obytné místnosti, stavby pro zpracování a prodej zemědělské produkce a stavby vázané na chov zvířat, které slouží jiným účelům, například dostihová dráha nebo výcviková hala.*). Obstojí tedy závěr, že objekt b) jako celek je stavbou pro zemědělskou prvovýrobu.

Jedná-li o sklad hospodářského náčiní (objekt A) stavební úřad rozhodl, že není v souladu s územním plánem, neboť ji nelze podřadit pod ust. § 3 písm. f) vyhlášky a s jeho posouzením se ztotožnil i žalovaný. Plánuje-li však žalobce rostlinnou výrobu ve formě pěstování okrasných rostlin, pak soudu není zřejmé, jakému jinému účelu bude objekt sloužit, než k uskladnění zemědělského nářadím pomůcek a strojů potřebných k obhospodařování a pěstování rostlin, a to i v souvislosti s výše posuzovaným objektem pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby. I zde se proto jedná stavbu pro zemědělskou prvovýrobu.

Stavební úřad dále posuzoval podzemní stavbu pro rozvod vody. Stavební úřad k tomu uvedl*: „Územní plán vymezuje přípustné a podmíněné přípustné využití daných ploch a podzemní stavba pro rozvod vody (podzemní jednopodlažní objekt pro rozvod vody) v nich není uveden. SO C není ani stavbou pro zemědělství ve smyslu úst. § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb. a není v souladu s platným územním plánem obce Želešice.“* Podle názoru soudu zde chybí úvaha, z jakého důvodu se nemůže jednat o stavbu či zařízení pro zemědělství resp. zemědělskou prvovýrobu například jako součást zavlažovacího zařízení, jenž právě bude sloužit k zalévání okrasných či jiných rostlin. Obdobné záměr je pak patrný i z jeho vyjádření k využití hospodářských staveb (podání ze dne 16. 11. 2015). Jak je zmíněno výše, tak výčet zemědělských staveb podle ust. § 3 písm. f) vyhlášky nelze považovat za jediný možný výčet objektů pro zemědělskou prvovýrobu a při posouzení objektu je třeba vycházet mimo jiné i z charakteru objektu a účelu, ke kterému bude užíván.

Jde-li o oplocení pozemku, pak se opravdu nejednalo o stavbu pro zemědělství a bylo na žalobci, aby si ochranu majetku zajistil jiným způsobem. Na tom nic nemění ani v replice uplatněný odkaz na ust. § 24 c) vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť předmětné ustanovení zakotvuje, které pozemky se stavbami musí být oploceny. Podle ust. § 24c oploceny musí být pozemky se stavbami: a) které mohou působit nepříznivě

na životní prostředí, zejména stavby pro výrobu s nečistým provozem, čistírny odpadních vod, asanační podniky, b) kde je nutno zamezit volnému pohybu osob nebo zvířat, c) které je třeba chránit před okolními vlivy, zejména stavby pro výrobu potravin, a d) které je třeba chránit před vstupem neoprávněných osob, zejména jaderná zařízení, regulační a měřicí stanice. Posuzované stavby mezi výše citované stavby nepatří. V replice zmíněný § 7 vyhlášky stanoví jednotlivá omezení při provedení oplocení. Podle názoru soudu však mohl stavební úřad přihlédnout i k právní úpravě pro žalobce příznivější, tj. ke znění § 18 odst. 5 stavebního zákona účinného od 1. 1. 2013 (jeho rozhodnutí je ze dne 17. 4. 2013), podle něhož *v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.* Stavební úřad sice postupoval podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012, ale podle názoru soudu vzhledem k datu svého rozhodnutí mohl přihlédnout k již účinné právní úpravě, která možnost zřídit oplocení výslovně připustila za podmínky, že jej nevylučuje územní plán. V posuzovaném případě územní plán stavbu oplocení nevyloučil.

Žalobce dále brojil proti posouzením platnosti stanovisek vlastníků technické a dopravní infrastruktury. K tomu žalovaný mj. uvedl*: „…stanovisko vnesené účastníkem řízení, které v mezidobí pozbylo takto stanovenou platnost, nelze apriori odmítnout, ale jeho použitelnost by měl správní orgán posoudit a vyhodnotit např. s ohledem na to, kde se zájmové území nachází (jiná situace nepochybně bude v rozvíjejícím se zastavěném území, jiná v konsolidovaném nezastavěném území, ve volné krajině), a také s ohledem na předmět řízení, jehož předmětem je stavba umístěná a rozestavěná či dokonce realizovaná.“* Soud souhlasí s žalovaným, že toliko pozbytí platnosti jednotlivých stanovisek nezpůsobuje jejich nepoužitelnost v řízení. Je na správních orgánech, aby provedly posouzení jejich využitelnosti v řízení, a to právě např. z hledisek zmíněných žalovaným. I námitka žalobce směřovala proti tomu, že nezměnily-li se podmínky udělení souhlasu, mělo být příslušné stanovisko akceptováno. Lze tudíž dospět k závěru, že pohled žalobce i žalovaného je v tomto směru totožný. Stavební úřad formální pozbytí platnosti stanovisek toliko konstatoval, aniž by provedl posouzení jejich použitelnosti, včetně případného vlivu na výrok rozhodnutí.

Další námitka směřovala proti přístupu k nemovitosti-veřejně přístupná pozemní komunikace. Ve vyjádření k tomu žalovaný uvedl, že stavební úřad nesprávně posoudil zajištění přístupu ke stavbám resp. připojení na existující veřejně přístupnou účelovou komunikaci-polní cestu. Soud proto považoval za nadbytečné posuzovat tuto námitku, neboť žalovaný sám její důvodnou uznává.

Žalobce rovněž brojil proti požadavku stavebního úřadu na rozhodnutí silničního správního orgánu o zřízení sjezdu. I tuto námitku shledal soud důvodnou. Problematika připojování pozemních komunikací a tedy i sjezdů je řešena v ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích. Rozhodování je v pravomoci příslušného silničního správního úřadu. Jedná se však o připojení dálnice, silnice nebo místní komunikace. Nejde o připojení (zřízení sjezdu)

na účelovou komunikaci. I v metodice žalovaného dostupné na jeho webových stránkách (http://www.krjihomoravsky.cz/archiv/linux/metodicke_listy/oupsr/pripojStavebNaPpozKom.rtf. je uvedeno: … „*Nezbytným* ***podkladem pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby****, která bude připojována na pozemní komunikaci, pak bude podle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o „PK“* ***rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o povolení připojení sousední nemovitosti*** *k dálnici, silnici nebo místní komunikaci. Toto povolení se nevydává v případě napojování na komunikace účelové.“.* V posuzovaném případě tedy nebylo nutné vydání takového povolení.

Soud považoval za nutné se dále vyjádřit k argumentaci žalovaného, že žalobce si podle § 9 odst. 1 zákona o ZPF neobstaral souhlas s odnětím zemědělské půdy ze ZPF pro nezemědělské účely. Souhlas je závazným stanoviskem podle správního řádu a bez něj by stavební úřad nemohl konstatovat naplnění podmínky souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Soud souhlasí se žalovaným, že žádost o odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu měl podat žalobce. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného neobstojí především z důvodu nesprávného posouzení rozporu s ÚP, což způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Lze předpokládat, že pokud by jediná překážka vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby spočívala v absentujícím souhlasu orgánu ochrany ZPF z důvodu nepodání žádosti o odnětí ze ZPF, pak by žalobce žádost o souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podal. Vyjádření Městského úřadu Šlapanice, odboru životního prostředí ze dne 11. 11. 2009, č. j. OŽP/47669-09/6320-2009/SML toliko upozorňuje žalobce na povinnost podat žádost o souhlas s odnětím zemědělské půdy ze ZPF dle § 5 odst. 3 ve spojení s § 9 zákona o ochraně ZPF.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výtek k projektové dokumentaci, pokud se jedná o šířku schodiště, připojení na komunikaci a zajištění prostoru pro parkování. Stavební úřad dle žalobce toliko konstatoval, že projektová dokumentace nesplňuje tyto požadavky, aniž by je konkrétně specifikoval. K námitkám týkajícím se nedostatků projektové dokumentace v části připojení na komunikace soud odkazuje na to, že žalovaný uznal pochybení stavebního úřadu ohledně argumentace připojení na účelovou komunikaci. Jde-li o vytýkaný nedostatek ohledně prostoru k parkování, pak skutečně absentuje podrobnější zdůvodnění, v čem spatřuje stavební úřad takového pochybení v projektové dokumentaci. K šířce schodišťového ramene soud uvádí, že dle čl. 6.6.2. normy ČSN 73 *4130 průchodná šířka ramene B má být násobkem 600 m, což je šířka průchodového pruhu pro jednoho dospělého člověka. V odůvodněných případech lze šířku průchodného pruhu zmenšit až na 550 mm.* Podle čl. 6.6.4 *nejmenší průchodná šířka B ramen hlavních schodišť je u rodinných domů 900 mm, u pomocných schodišť 750 mm. U bytových domů nemá být nejmenší průchodná šířka B ramen menší než 1 100 mm a musí vyhovovat ČSN 73 0802.* Soud však považuje v této souvislosti za nutné vyjádřit se i k závaznosti předmětné normy. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 69/2010-122 ze dne 12. 10. 2010 k tomu uvedl:

„[48] České technické normy (ČSN) představují zvláštní druh norem, jež upravují velmi specifické požadavky technického charakteru a pokrývají mnoho oblastí lidské činnosti. Podle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů, je česká technická norma dokumentem schváleným pověřenou právnickou osobou (pověřuje Ministerstvo průmyslu a obchodu) pro opakované nebo stálé použití, vytvořeným podle tohoto zákona a označeným písmenným označením ČSN. Vydání ČSN je oznámeno ve

Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Česká technická norma není obecně závazná (§ 4 odst. 1).

[49] Z platné právní úpravy tedy vyplývá, že české technické normy nemají obecně závazný charakter, jedná se o normy dobrovolné, resp. doporučující. Jejich závaznost však bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy (nejčastěji zákony a vyhlášky), resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže. Tímto odkazem – je-li výlučný – je dán způsob splnění příslušného ustanovení právního předpisu. Tímto způsobem vzniká adresátům právního předpisu povinnost řídit se příslušnou technickou normou a v tomto smyslu je taková norma závazná (shodně viz nález Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, publ. pod č. 241/2009 Sb.).

[50] V případě ČSN 73 4301 lze dospět s ohledem na výše uvedené k závěru, že se nejedná o technickou normu, která by měla závazný charakter. Ani stavební zákon, ani vyhláška č. 501/2006 Sb. na tuto normu neodkazují. Stavební zákon používá (pro účely stavebního řízení) toliko obecné formulace [§ 115 - ve stavebním povolení stavební úřad (…) (p)odmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, *popřípadě technických norem*], ve vyhlášce není odkaz na použití technických norem (s výjimkou požadavku na vymezení stavebního pozemku v § 20 odst. 5 vyhlášky, kde je uveden odkaz na *příslušné české technické normy)* uveden vůbec, o odkazu na konkrétní normu nemluvě. Pro závěr o toliko doporučujícím charakteru ČSN 73 4301 svědčí i zákonný požadavek (§ 196 odst. 2 stavebního zákona) na bezplatný veřejný přístup k technickým normám, podle nichž stavební zákon nebo prováděcí předpis stanoví povinnost postupovat. Tomuto požadavku předmětná norma nevyhovuje, takže ani její porušení nemusí nutně vést k závěru o „nepovolitelnosti“ stavby pro její rozpor s veřejnými zájmy.“

Jak plyne z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tak toliko nedodržení normy nemusí mít v posuzovaném případě rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby. Stavební úřad ani žalovaný se nezabývali tím, v čem nedodržení násobku šíře schodiště podle normy ČSN způsobuje rozpor stavby s veřejným zájmem.

S ohledem na výše uvedené nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalobci, aby si obstaral souhlas s odnětím ze zemědělského půdního fondu dle § 9 a násl. zákona o ochraně ZPF. Soud k tomu dodává, že důvodem nepodání této žádosti mohl být právě názor stavebního úřadu o nesplnění požadavků územního plánování. Dle názoru soudu případná pochybení správních orgánů nelze v posuzovaném případě bagatelizovat tím, že stejně nemají vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, když žalobce nepožádal o vynětí ze zemědělského půdního fondu.

VII. Náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci uhradil celkem částku 23 570 Kč. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby 3 000 Kč a odměnu za 5 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, podání repliky, vyjádření žalobce ze dne 16. 11. 2015 a účast na soudním jednání dne 23. 11. 2015) ve výši 3 100 Kč za jeden

úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 5 úkonů právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku , odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jí nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 11. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu